

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

ret. Jeg kan derfor meddele, at fremskridtspartiet vil arbejde intenst for, at dette forslag bliver ændret så meget som overhovedet muligt, og jeg kan også allerede nu love, at vi vil udarbejde mellem 1.000 og 1.200 gode forslag til, hvordan det offentlige overforbrug kan ned sættes. Disse forslag vil i lighed med de foregående år fremkomme som ændringsforslag til finanslovsforslaget.

Til slut vil jeg gentage, hvad vi har sagt flere gange fra denne talerstol: at løsningen på dette lands problemer ligger i Z-planen. Da denne har været optrykt i betænkning og har været nævnt adskillige gange fra denne talerstol, skal jeg ikke gennemgå den en gang til, kun anbefale dette tings medlemmer at læse den grundigt endnu en gang. For gør man ikke det, vil det gå Danmark, som det i øjeblikket er gået England. Vore kreditorer vil simpelt hen tvinge os til at gennemføre en af de væsentligste bestanddele i Z-planen, nemlig massive offentlige besparelser. Hvis heller ikke dette er nok til at overbevise tingets medlemmer, skal jeg yderligere henvise til, hvad nobelpristageren, økonomiprofessor Friedman har udtalt om pris- og lønstop og en for stor offentlig sektor, og hvad vi nu ellers må slås med her i samfundet.

Maisted (FP):

Finansudvalget er startet på gennemgangen af finansministerens finanslovsforslag, og man tænker jo unægtelig, at før dette forslag skal vedtages, burde forudsætningerne for et sådant forslag først vedtages nagelfast og ikke blot antydes i form af henstillingserklæringer, eller hvad det nu ellers hedder; det kan også være hensigtsmæssige erklæringer.

Nogle af forudsætningerne var jo unægtelig, at vi fik disse augustforligspartier, som også er blevet til decemberforligspartier med en vedtagelse af et prisstop, der i bedste fald ingen betydning får og i værste fald rammer beskæftigelsen, og vi må jo også frygte, at det risikerer at blive til januar-, februar- og martsforligspartierne.

Vi fik dette prisstop, fordi man var ude af stand til at ramme overenskomststridige og ulovlige strejker, og derfor gennemførte man en straffeekspedition imod dansk erhvervsliv og nedsatte dets indtjening. Det eneste, man med sikkerhed har opnået, er risikoen for en forøgelse af arbejdsløsheden og en uoverskuelig

lig situation til 1. marts 1977, når alle omkostningsstigningerne slippes løs.

De såkaldt ansvarlige partier har intet løst med deres forligsmageri, fordi forudsætningerne er bristet. De har valgt at beskære det private forbrug med ca. 5,5 mia kr., og denne byrde for befolkningen skal sættes i forhold til det offentlige merforbrug på ca. 15 mia kr., hvilket betyder, at nationen øger sit merforbrug med ca. 10 mia kr. Og vort samlede merforbrug nærmer sig hastigt de 40 mia kr. Den offentlige udgiftspost på vort nationalregnskab skal ikke beskæres. De ansvarlige taler her om en mindskelse af stigningstakten.

For at forbedre vort nationale regnskab har de ansvarlige lavet en erklæring, i hvilken de henstiller til arbejdsmarkedets parter, at lønningerne ikke må stige med mere end 6 pct. for 1977 inkl. dyrtidsreguleringer. Overskydende dyrtidsportioner forøger statsudgifterne, men kommer ikke til udbetaling. Hvis der skulle have været nogen mening med dette krav til lønmodtagerne, skulle forudsætningerne have været, at priserne blev holdt i ave, og at vor konkurrenceevne blev forbedret, at arbejdsløsheden faldt; men realiteternes verden er en anden.

Priserne vil stige til marts på grund af en udløsning af 1-2 dyrtidsportioner, priserne vil stige til marts, fordi den omkostningsdæmpende ydelse til erhvervslivet bortfalder. Priserne vil stige, fordi energiafgiften indføres ifølge finanslovsforslaget, priserne vil stige, fordi devalueringen af kronen vil få råvarerne fra udlandet til at stige i pris. Priserne vil stige, fordi de indirekte omkostningsstigninger først udløses til marts, og priserne vil stige, når avancestoploven bortfalder til marts.

Alt i alt får vi en omkostningsforøgelse på mindst 10 pct. til marts. Det er derfor indlysende, at ingen kan fastholde en lønstigning på 6 pct., når priserne og skatterne stiger. Dermed er den vigtigste del af forudsætningerne for augustforliget faldet til jorden med et brag.

Sammenholder vi disse kendsgerninger med de ansvarliges politik, får vi en langt større arbejdsløshed, end regeringen skønner, og selv om regeringen ikke drømmer om at afskaffe arbejdsløsheden, vil den blive større, end regeringen forestiller sig, fordi vi vil få en langt mindre stigning i produktion og færre penge til at investere i vort erhvervsliv.

Investeringslysten vil også falde på grund af den usikre fremtid på arbejdsmarkedet. Ingen